

Scrisoare pastorală la Nașterea Domnului

Prea Cucernice Părinte și iubiți frați întru Hristos,
Scrisoarea pastorală pe care v-o adresez se vrea a fi o colindă, prin care vă spun și eu cu bucurie
dimpreună cu îngerii și păstorii:

„Hristos se naște, slăviți-L! Hristos din Ceruri, întâmpinați-L !”

Dar unde Îl primim azi pe Hristos ?

An de an, Postul Nașterii Domnului ne pregătește duhovnicește pentru a putea cunoaște și sărbători venirea Pruncului Hristos pe pământ. Avem nevoie, pentru a-L primi și recunoaște pe Domnul Care vine, de daruri pe care acest „tămăduitor al sufletelor” care este postul ni le aduce: unora ne liniștește mânia, altora ne redă înțelepciunea; unora ne trezește dorința de rugăciune sau ne redă curăția în gânduri, altora ne pune frâu și măsură limbii; unora ne întoarce privirile care se îndreaptă cu curiozitate înspre ceilalți, învățându-ne să ne amintim propriile noastre greșeli; altora ne împrăștie încet-încet întunecimea și ne ridică vălul în care păcatul și ne-simțirea față de Dumnezeu învăluie sufletul lăsându-ne să-L vedem, cu mintea și cu inima, duhovnicește. Postul ne pregătește pentru a ne deschide inima către Hristos care vine să viețuiască printre oameni și să ia chip în noi.

Ne pregătim an de an, prin acest post, pentru a ne da seama că de fapt toată viața noastră e o pregătire pentru a-L întâmpina pe Hristos, a-L recunoaște, a ne bucura cu El, slăvindu-L, săvârșind astfel lucrarea cea îngerească. Având parte de toate acestea, să nu uităm să-i facem și pe ceilalți părtași bucuriei noastre, bucurie pe care Sfântul Apostol Pavel a încercat-o fiind înălțat în duh până la al nouălea cer, văzând, simțind și auzind lucruri pe care limba nu poate să le descrie. Aceste taine minunate ne sunt descoperite astăzi, când Domnul coboară pe pământ din pântecul Fecioarei - după spusele proorocului Isaia.

Astăzi cerul se unește cu pământul! Nici un zid de netrecut nu le mai desparte! Cel din lumina cea neapropiată vine pe pământ spulberând tristețea morții și descoperind omului tainele cele ascunse ale Cerului, ale Dumnezeirii! Îngerii Îi cântă slavă, păstorii aleargă să-L găsească, magii călăuziți de stea și călăuzind ei înșiși neamurile vin să I se închine! Tot pământul e în fierberea bucuriei întâlnirii cu Dumnezeu care vine „în chip de rob” printre robi pentru a și-i face prieteni. Pântecul Fecioarei se deschide pentru a da peșterii - pântecul Pământului - Sfințenia întrupată și mântuirea după care suspină.

Astăzi cerul și pământul se învrednicesc de aceeași cinste! Pământul se umple de toată sfințenia! Nici cerul, „nici cele ce sunt dincolo de ceruri nu sunt mai cinstite, mai ziditoare pentru noi, mai dumnezeiești, decât cele privitoare la Nașterea Domnului”! Cel pe care Cerurile Cerurilor și cele mai presus de Ceruri nu-L încap se naște din Fecioară în peșteră, se arată privirii îngerilor, oamenilor și dobitoacelor, este purtat în brațe, se lasă înfășat în scutece și culcat în iesle, strălucind de frumusețe printre fiii oamenilor, chiar dacă nimeni nu e mai lipsit între fiii oamenilor, mai marginalizat, mai ignorat, mai uitat. Cele cerești se petrec în smerenia cea mai adâncă și mai tainică a pământului care-L primește pe Dumnezeu, pe când cele pământești, în strălucirea luminii dumnezeiești a celor cerești care-L primesc pe Om.

Hristos vine Prunc, coborându-se până la neputința cea mai mare a omului, căutând ieslea inimilor noastre unde să sălășluiască pentru a crește, a lua chip și a ne crește odată cu El până la „măsura bărbatului desăvârșit”.

Dar să ne întrebăm: *Cum să-L lăsăm pe Hristos să crească în noi?*

Avem nevoie să cunoaștem astăzi cine este Hristos și ce vrea El de la noi pentru a putea să ne redea vederea și simțirea cea duhovnicească prin care să-L recunoaștem, hrănindu-L cu propria noastră existență. Să ne oprim o clipă asupra sfârșitului vieții Lui pământești. După prinderea lui Hristos de către slujitorii Templului, ucenicii Îl trădează, lăsându-L singur în mâinile celor ce-L vor omorî. Dar nu numai că L-au părăsit fugind, ci s-au dezbinat și între ei, acestea fiind semne ale pierderii credinței în Cel pe Care cu câteva clipe înainte Îl urmau și Care îi ținea împreună.

L-au trădat ei, cei care au trăit lângă Hristos!

Ei, cei luminați de lumina Duhului Sfânt pe care Domnul L-a suflat asupra-le!

Ei, cei care s-au adăpat din felul Său dumnezeiesc-omenesc de a trăi printre cele mai de jos ale acestei lumi, din Cuvântul prin care întunericul s-a umplut cu lumină, tulburarea naturii cu pace, nerodnicia pământului și a apelor cu rodnicie!

Ei, care au văzut felul Său în același timp dumnezeiesc și omenesc de a certa și mângâia, de a vindeca și mântui în tăcere; I-au văzut fața suferind de tristețe sau luminându-I-se de bucurie pentru o inimă care-L caută cu neîndemânare prin întunericul veștii; L-au văzut bucurându-Se de regăsirea și atingerea acelei femei pierdute în al cărei trup și suflet pângărite de doririle cele oarbe, El a răspândit parfumul cel de nedescris al harului, mireasma cerească a milei și a iubirii dumnezeiești, ridicând-o pe cea îngenunchată la picioarele Sale ca dintr-o prăpastie fără întoarcere în ochii oamenilor, „a dreptilor, a bunilor”, dându-ne astfel măsura primirii dumnezeiești a aproapelui.

Îl vedem astfel pe Domnul, pe Prietenul lor, cum primește cu blândețe pe cea căreia omul nu-i dădea nici o șansă, căreia păcatul i-a deformat existența până la moarte - ea, o desfrânată - o învie, o trezește și o aprinde cu focul milei și al iubirii divine, „rânind-o” pentru veșnicie.

Ridicând din pierzanie și din trădare, Hristos lasă ca El Însuși să fie crezut trădător de către cei din neamul Său, care în orbirea și în falsa lor așteptare nu aveau nevoie de un astfel de Mântuitor și Dumnezeu. Dar El arăta de fapt cum poate rămâne în mijlocul nostru, cum poate crește în noi, cum poate fi hrănit din „roada hranei” pe care El însuși o lasă, hrană care crește în noi prin dragostea pentru El și pentru cei de lângă noi.

Îl așteptăm și Îl dorim pe Hristos care vine acum și va veni până la sfârșitul veacurilor, să se adăpostească în ieslea sufletelor noastre pentru a lua chip și a crește, hrănindu-Se în noi, cu ceea ce El ne-a dat și ne-a învățat, cu roadele pline de miez: mila, compătimirea, blândețea, umilința, răbdarea în încercări, dragostea, lupta pentru curăția inimii și a gândurilor, prin care devenim „vrednici de a vedea pe Dumnezeu”, de a-L cunoaște pe Iisus, Dumnezeul-Omul Care are nevoie de mila noastră, de hrana noastră atât cât și cu mult mai mult decât are nevoie aproapele meu: „*Flămând am fost și M-ați hrănit, gol și M-ați îmbrăcat... Tot ce ați făcut unuia dintre aceștia mai mici, Mie Mi-ați făcut !*” (Mt. 25, 35, 45). Cu cât sufletul este mai prețios decât trupul, cu atât hrana cea duhovnicească este mai prețioasă decât cea trupească (căci la aceasta se referă Hristos, pentru că foamea, setea, lipsa și dezbrăcarea de Dumnezeu, de El, Îl dor înainte de toate).

Toate aceste daruri amintite mai sus și pe care Domnul, Prunc fiind, le așteaptă de la noi sunt „mâncăruri duhovnicești”. Avându-le în noi, dobândim mântuirea. El Însuși crește în viața noastră, ca unul „căruia Îi este foame și sete după mântuirea noastră”.

Mare este bucuria să cunoaștem și să trăim această viață cu Domnul, Care a sărăcit venind spre noi, pentru a ne îmbogăți cu darurile Sale, a luat trup ca noi să avem parte de apropierea dumnezeirii Sale. Drumul Stelei care a călăuzit prin magi neamurile la Hristos continuă până la sfârșitul veacurilor, strălucind oriunde este prezent Domnul Vieții. Pe El, Domnul Vieții, Îl vestim astăzi în lume, „colindăm” lumii, neuitând că atunci când o facem,

*Noi umblăm să împlinim
Obicei vechi, din străbuni,
Obicei de colindat,
Pe Iisus de căutat.
Pe Iisus Îl căutăm,
Dar tare greu Îl aflăm,
Că Iisus nu Se arată,
Numa'n inimă curată !*

+Arhiepiscopul Iosif

Paris, 25 decembrie 1998